

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

Qvæstio XVII. In Tit. XVII. De Seqvestratione Possessionum, Et Fructuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

do, nullâ sententiâ præcedente, suspendantur propriis beneficiis.

1367. Dices 4. Vir, qui pendente lite super priori matrimonio aliam duxit, sub pœna excommunicationis prohibitus fuit, ne lite pendente ad hanc accedat; ut dicitur in c. Tenor. 10. de re judicat. & c. Veniens, de Regul. Vir, qui pendente lite super divortio propter allegatam consanguinitatem, aliam duxit, jubetur ab illa separari; 5. in c. Literas, de restit. spoliat. lite pendente super matrimonio cum exceptione consanguinitatis opposita, agenti ad restitutionem, negatur restitutio quoad thorum, & usum conjugalem. 6. in c. Cum locum, de sponsalibus, cum lis penderet super valore matrimonii causâ metûs, Uxor apud honestas Matronas, dum lis penderet, deponi debuit; & Vir ejus possessione quoad cohabitationem, privatus fuit; ergo etiam in causis matrimonialibus lite pendente aliquid innovari potest.

1368. Ad 4. Resp. ex c. Tenor, & c. Veniens; non impugnari, sed confirmari regulam, quam præfert rubrica hujus tituli; per hoc enim, quod Vir, pendente lite super matrimonio aliam duxerit, fecit innovationem, seu actum præjudiciosum causæ in judicio pendenti; ergo rectè prohibitus fuit à prosecutione talis præjudicii desistere, quod continuatum fuisset accedendo secundam; ergo sequitur non aliquid in hoc casu esse innovatum à jure, sed innovationem, ab eo Viro, lite pendente factam, jure fuisse reprobam.

1369. Ad 5. Resp. in eo casu negatam fuisse

restitutionem ad usum conjugalem per carnale commercium pendente lite, quia pars, quæ opposuit exceptionem consanguinitatis, atque adeo nullitatem Matrimonii, paratas probationes offerebat in continenti; adeoque si etiam restitutio fieret ad copulam, facta fuisset cum probabili periculo incestus; hinc iste casus le ipsum excipit à dicta regula; nam, ubi lite pendente non innovando (nimirum impediendo actionem innovativam) est prudens periculum peccati, ex natura rei, innovatio facienda est, cum sit casus jure naturali, & divino exceptus.

Ad 6. Resp. non tantum in casu, quod 1370. unus Conjugum necdum accepit possessionem juris ad usum conjugalem Matrimonio nimirum adhuc rato tantum) prout fuit in casu, de quo agitur in c. cum locum; sed etiam ubi jam Matrimonium consummatum, & possessio acquisita est, concedi sequestrationem Uxor, etiam lite pendente; & 1. quidem in primo casu, ubi matrimonium est ratum tantum; hanc enim etiam propria autoritate primo bimestri potest facere Uxor, si certa foret, se vi opprimendam à Viro, atque adeo privandam privilegio deliberandi de ingressu Religionis; deinde etiam in secundo casu, ubi lite pendente est periculum de sævitie Viri, nulla cautione securitati mulieris sufficienter consulente; nam isti sunt casus excepti ab ipso jure; non egentes pronuntiati ne hominis, ubi notoriè certa est causa sequestrandi.

QVÆSTIO XVII.

IN TIT. XVII. DE SEQUESTRATIONE POSSESSIONUM, ET FRUCTUUM.

1371. CUM superiori titulo dictum sit, extra casus jure exceptos, lite pendente nihil esse innovandum, attendendum, vel agendum, aut mutandum, unde status causæ in judicium deductæ alteri litigantium præjudiciosus evadat; quandoque tamen necessitas, vel rationabilis,

Tom. II.

& justa causa exigat, aliquam innovationem fieri, saltem sequestratione vel ipsius rei litigiosæ, aut fructuum ejus, præfenti titulo deciditur, quando ejusmodi sequestratio, in quibus rebus, & quomodo fieri possit, non obstante litis pendentiâ super causâ in judicium deducta.

U u

ARTI-

ARTICULUS I.

Quid, & quotuplex sit sequestratio?

1372. **E**T si sequestratio in pluribus conveniat cum deposito; differt tamen, tanquam species à suo genere; quamvis enim depositum regulariter sit rerum mobilium: immobilia verò deponi soleant apud sequestrum, quòusque decernatur, ad quem pertineant: tamen sequestratio vera ac propria depositio est, L. propria. ff. depositi; nam sic definitur: est rei, de qua agitur, vel controversia est, separatio, vel depositio, vel possessionis interdictio. Sequestrum est illud scriptum, quod de sequestratione conficitur: & si sit ex causa voluntaria, transfert possessionem in sequestrum: secus, si ex causa necessaria, L. interesse puto. ff. de acqu. possess. nam sequester, ut exponunt Azor tom. 2. l. 6. c. 25. q. 27. & Castropalaus de benefic. D. 2. punct. 28. n. 5. est ille, apud quem res litigiosa deponitur, servanda ei, qui lite vicerit. L. Sequester de V. S. ubi à Modestino sic dicitur, quasi sequatur litigantes, ut ei depositum tribuat, qui vicerit: ex opposito Gellius l. 20. c. 10. quasi (inquit) litigantes fidem illius sequantur.

1373. Duplex est Sequester; alter voluntarius, alter necessarius. Voluntarius est, qui ex voluntate litigantium à Judice designatur. Necessarius, qui contra voluntatem litigantium à Judice constituitur; ex quibus colligitur depositum esse duplex, scilicet judiciale, & privatum. Judiciale est, cum res aliqua litigiosa committitur alteri, ut eam retineat, & custodiat, donec causa, & lite cognita, & dirempta, planè constet, cui debeatur. Privatum est, cum res apud privatum aliquem, de cujus fide, & cura confidimus, deponitur, ut eam cura sua, & diligentia custodiat.

1374. Ex hoc deducitur, sequestrationem esse rei litigiosæ, & in judicium deductæ separationem à possessore, & depositionem legitimè factam in manus tertii, causa custodiæ, ac securitatis,

prout colligitur ex L. Licet 17. ff. depositi, ibi: licet deponere tam plures, quam unus possint: attamen apud sequestrum non nisi plures deponere possunt; nam tum id fit, cum aliqua res in controversiam deducitur; itaque hoc casu in solidum unusquisque videtur deposuisse; quod aliter est, cum rem communem plures deponunt. Rei depositæ proprietates apud deponentem manet: sed & possessio: nisi apud sequestrum deposita est: nam tum demum Sequester possidet; id enim agitur ea depositione, ut neutrius possessioni id tempus procedat.

1375. Ex hac lege colligi potest differentia sequestrationis, & depositi, nimirum specificè sumpti, prout de illo superius actum est; nam apud sequestrum plures sunt, qui deponunt; in deposito esse potest etiam unus; cit. L. 17. & L. 6. ff. eod. ibi: proprie autem in sequestre est depositum, quod à pluribus in solidum certa conditione custodiendum, reddendumque traditur; apud Sequestrum enim res deponitur, quæ litigiosa est; apud depositarium simpliciter, res non litigiosa. Hinc simpliciter deponens retinet proprietatem, & possessionem, ut constat ex l. 3. tit. 16. de Deposito: in sequestratione autem quandoque possessio transit in sequestrum, saltem in sequestro voluntario, si partes in id expressè consentiant; quamvis id etiam contingat in casu, quo uterque litigans contendit, se possidere, consequenter lis penderet super quaestione, quisnam eorum possideat? vel possidere debeat? &c.

1376. Dices: contrarium statui in L. licet, ubi expressè dicitur, proprietatem rei depositæ apud deponentem manere; sed & possessionem, nisi apud sequestrum deposita sit; ergo in casu sequestrationis possessio rei depositæ non manet apud deponentem; sed huic legi opponitur L. 39. ff. de acquir. poss. ubi Julianus ait: interesse puto, qua mente apud sequestrum deponitur res. Nam, si omittende possessionis causâ, & hoc aperte fuerit approbatum, ad usucapionem possessio ejus partibus non procederet: ac si custodia causâ deponatur, ad usucapionem eam possessionem victori procedere; nam ex hac L. colligitur, nunquam possessionem acquiri ei, apud quem res litigiosa judicialiter deponitur, nisi

nisi hoc expressè convenerit, ut ipsa possessio, de qua fortè litigatur, penes quem sit? eidem sit commissa, seu in eum translata, loquendo scilicet de possessione, quæ non est merè custodiæ causa; sed ea, quæ acquiritur ceteròquin ex secundo Judicis decreto, de quo à n. 1336. seclusa enim expressione, quod etiam possessio à deponente auferatur, & transferatur in tertium, plus dicendum non est, quàm exigat natura depositi, quod stat, possessione non translata in depositarium.

1377. Præter hæc not. res omnes, quæ in litem cadunt, sequestrari posse, consequenter corporales, & incorporales, seu jura; mobiles, & immobiles; profanas, & spirituales, etiam extrajudicialiter; Sequestrum autem, seu illum, cujus fidei commissa res est, vi officii teneri eam custodire, fructus colligere, ac servare, Victori finitâ lite consignandos. Not. 2. sequestrationem necessariam, seu judicialem, quando que fieri, vel utraq; parte, vel alterutrâ invitâ, idquè vel motu proprio, vel ad instantiam unius è litigantibus; ut notat Abbas *in c. 2. h. t. à n. 11.* Sed de hoc articulo sequenti.

ARTICULUS II.

In quibus casibus sequestratio sit licita, vel e contra?

1378. **S**equestrationem voluntariam esse licitam communis tenet; quæstio potissima est de necessaria, quæ sit Judicis autoritate; observandum autem Rubricam hujus tituli ferre secum, eam regulariter, una parte invita, non esse faciendam; titulus enim, in integra lectione, est de Sequestratione possessionum, & fructuum prohibita, ut notat Hostiensis in Summa, *h. t. n. 4.* & constat etiam ex *L. unica, C. de prohibita sequestr. pecunia*, ibi: Quoties ex quolibet contractu pecunia postulatur, sequestrationis necessitas conquiescat; oportet enim debitorem primò convinci, & sic deinde ad solutionem pulsari: quam rem non tantùm juris ratio, sed & ipsa æquitas persuadet, ut probationes secum afferat, debitoremquè
Tom. II.

convincat, pecuniam petiturus; ita Imperatores Honorius & Theodorus. Habetur ergo, Judicibus prohibitum esse, sequestrum partibus imponere regulariter loquendo, quamdiu Actor non probaverit, alterum esse debitorem; quod maximè procedit de Judice appellationis, quando Reus in judicio possessorio condemnatus, ad illum provocat, apud Judicem à quo nihil omnino definito super quæstione sequestrationis rei litigiosæ, præsertim, ubi falsis documentis possessionem (contra legitimum hæredem ex testamento, nullo profus laborante vitio, aut exceptione in continenti probabili) possessio rei hæreditariæ ablata est; quod tamen in facti contingentia (sed an justè?) aliquando à tali Judice decretum est; etiam clarè probato debito possessionis restituendæ.

Dixi, regulariter, nimirum, nisi occurrat casus, legitimè exceptus; primus casus habetur in *c. dilectus 2. h. t.* Cùm enim Abbas, & Conventus de Cisteria in possessionem Ecclesiæ de Bethusia (super qua cum Rectore illius contendebant) causâ custodiæ, à judicibus inducti essent, & fructus medio tempore perceptos, pro sua distraherent libito voluntatis: Pontifex, re intellectâ, mandavit, ut, quatenus, si ita est, hi delegati facientes fructus sequestrari, si quid de ipsis distractum invenerint, in statum pristinum revocarent; si Honorius III. Ex hoc textu deducitur fructus rei litigiosæ, pendente super ea lite, sequestrari posse, causâ custodiæ, ubi rei possessor eos dissipat, vel dilapidat, in præjudicium, & gravamen alterius partis litigantis, nimirum in eventum, quòd in ea causa victoriam obtineret, & compensationem in fructibus ab altera parte perceptis, sibi fore præstandam, agrè, aut planè non sperare posset, prout contingeret, si aliundè pars illa foret graviter obærata, ut bona, quæ habet, ari alienato vix per solvendo sufficerent. Idem est; si sit prudens, & justus metus, aut periculum, quòd esset rem absumpturus, unde judicium redderetur elusorium (hoc est, alter, obtentâ victoriâ de illis nihil consequeretur) vel se solum litigat causâ differendi judicium, ut interim percipiat fructus;
Uu 2 quod

quod punctum singulariter notandum foret Judicibus, & Advocatis, qui certò sciunt, Rei super possessione conventi causam non posse justè obtineri, nihilominus in id unicè collaborant, ut prolatione litis, & processùs, Clientibus suis possessionem prolongent, ut diutius in perceptione fructuum permaneant, judicio & intentione sanè iniquissimà.

1380.

Difficultas est, an idem procedat in casu, quo lis pendet in judicio appellationis? De hoc casu agitur in c. *Ab eo 3. h. t.* ubi Gregorius IX. ait: *ab eo, qui à sententia provocavit, fructus possessionis (si dissipentur ab ipso) posse lite pendente rationabiliter sequestrari*; hæc decretalis (ut notat gloss. in dict. c. V. *si dissipentur*) desumpta est ex L. *Imperatores 21. §. fin. ff. de appellat.* ibi: *idem rescripserunt nimirum Imperatores, & Verus quamvis usitatum non sit, post appellationem fructus agri, de quo disceptatio sit, deponi: tamen cum popularentur ab Adversario (ubi glossa lit. P. hoc explicat per malam administrationem; & lit. Q. ubi metus est, ne possessor eos consumat) equum sibi videri, fructus apud Sequestres deponi*; ubi non sola dissipatio ætænalis requiritur; sed etiam probabilis, seu prudens merus, ac periculum sufficit; nam timor periculi in tali casu idem operatur, quantum ipsum periculum juxta Bartolum in *§. fin. L. Imperatores*; hoc enim cavere pertinet ad officium Judicis, ne lite pendente per alterius partis malitiam, aut pravam administrationem rei litigiosæ, quam possidet, eventu litis eedente in favorem ejus, status deterior evadat.

1381.

Ex hujus occasione queri potest, an victus in judicio possessorio appellare possit, & pendente appellatione possessionem retinere cum emolumentis possessionis, inter quæ est jus faciendi fructus suos? Ad hoc Resp. ex L. *unica. C. si de momentanea possessione appellatum fuerit, ubi aperte dicitur: cum de possessione, & ejus momento causa dicitur, & si appellatio interposita fuerit, lata sententia sortitur effectum.* Hinc, sententiam latam in possessorio, etiam appellatione interposità, statim sortiri effectum, docet Baldus in cit. L. *unic.* Alii dicunt, quòd bene potest appellari (scilicet in possessorio) tamen appellatio non suspendit executionem; sed

præcedens (id est) quòd à sententia lata in possessorio appellari non possit, est communior; sic Paulus de Castro, ut exhibet Rubrica *tit. sc. 69. l. 7. C. &*, ut expressè loquitur glossa in casu, ibi: *in petitorio victus, appellat; in possessorio, non*; sive agas causam retinendam, sive recuperandam, sive adipiscendam; sic gloss. & in fine causam dat, quia sententia in possessorio, parti succumbenti salvam relinquit quæstionem de proprietate, in qua eadem causa plenius examinabitur, licet alià vià. Ex his juribus patet resolutio quæstionis ex occasione propositæ.

Cæterum, cum sequestratio, etiam 1382. supposità appellatione à sententia contra appellantem in prima instantia lata, concedatur, ubi justus metus seu periculum est, quòd possessor ad cedendam Victori possessionem condemnatus fructus dissipet, aut dissipabit; notandum fructus dici dissipari à possessore, si ab eo convertantur in proprios usus, vel aliàs distrahantur; sic Hostiensis *h. t. §. dissipentur.* Nam si sententia, à qua fuit appellatum, confirmetur, tenetur Reus restituere fructus cum re perceptos à die litis gestæ; L. *ortum 22. C. de rei vindicat.* quod non posset, illis dissipatis; nec etiam velle præsumitur, si post sententiam dissipet; sic Abbas in c. *3. h. t. n. 5.* hæc tamen intellige, si possessor appellet à sententia definitiva in causa principali; non autem, si solum à sententia interlocutoria; Pirhing. *h. t. n. 11. §. not. 2.*

Præter causas præmissas, quibus stantibus, etiam lite pendente, licet sit sequestratio rei litigiosæ, vel fructuum ejus, plures à diversis referuntur, ut videri potest apud Authores. Ex his nominantur sequentes. 1. si periculum sit, ne, dum utraquè pars contendit, se possidere, ad arma veniatur, & vi possessionem occupare velit; sic Abb. in c. *2. h. t. n. 12. arg. L. si cuius 42. §. Sed si. ff. de usufruct. junct. gloss. V. jurisdictionem*; 2. si aliquis sit obligatus ad aliquid præstandum, & non præstet etiam monitus; *arg. c. pervenit. 28. de appell.* 3. si duo contendunt de beneficio, neutro possidente; Abbas in c. *3. h. t. num. 14. arg. L. si qua 5. ff. familiariscunda*; 4. in causis beneficialibus, ubi Actor contra Reum contumacem 1383. mitti

mitti ex primo decreto non potest in possessionem custodiae causâ, ne vitium intrusionis incurrat, c. unico, de eo, qui mittit in possess. in 6. arg. c. olim 25. de rescript. 5. si Maritus vergat ad inopiam, vel periculum sit, ne dotem dissipet, L. cum dotem. §. Sin autem ff. soluto matrimonio, c. per vestras 7. de donat. inter Vir & Uxor. 6. quando timetur de sævitia Viri, & non potest Uxori caveri; tunc hæc sequestranda est, c. literas 13. de restit. spoliat. 7. si sponsa, vel Uxor adhuc virgo timeat, ne corrumpatur à Viro petente illam sibi restitui, ipsa dicente, quod non contraxerit liberè, c. cum locum 14. de sponsal. 8. si subest timor, ne res intreat lite pendente; tunc enim sequestranda est, ne iudicium fiat elusorium; sic Abbas in c. 2. h. t. n. 26. Gail. l. 1. observ. 148. n. 21. sed hoc postremum intellege, si possessor non sit solvendo, nec idoneus ad satisfaciendum; secus in hoc casu dissipationis, si sit ante sententiam, sequestratio non habet locum; Pirhing. h. t. num. 11.

ARTICULUS III.

An sequestrationi locus sit in beneficio litigioso?

1384. **S**uper hac quæstione extat Clementina *Unica*, h. t. ubi Clemens V. ita loquitur: Ad compescendas litigantium malitias, *definimus*, ut una contra possessorem definitiva *sententia* super beneficio apud Sedem Apostolicam, duntaxat in petitorio, vel possessorio, promulgata, beneficium ipsum, etiam si dignitas, vel personatus existat, & curam habeat animarum, à possessore huiusmodi (dum tamen triennio pacificè antea ab eo possessum non fuerit) per loci Ordinarium, apud aliquam personam idoneam *Sequestratur*, quæ plenam de ipso, & debitam curam gerens, id, quod de fructibus ipsius (debitis ejusdem supportatis oneribus) superesse contigerit; illi restituat, qui finalem in causa victoriam obtinebit: Si quis autem sequestrationem huiusmodi

impedire, vel fructus sequestratos quoquo modo præsumptè occupare, excommunicationis incurrat sententiam ipso facto: à qua (nisi impedimento prius amoto, & occupatis per eum fructibus restitutis) nullatenus absolvatur. Et nihilominus, si de litigantibus fuerit à jure (quod sibi in huiusmodi beneficio, vel ad ipsum forsitan competeat eidem) *hoc ipso se noverit cecidisse*. Præmissis ne dum circa futura, sed etiam circa per appellationem pendente negotia observandis: non obstante, si contra præfatam sententiam, de nullitate forsitan opponatur.

Hujus Clementinæ summam sic tradit Joannes Andreas: si super beneficio, contra ipsius possessorem, qui triennio non possedit, in petitorio, vel possessorio una definitiva fertur in curia, etiam si nulla fore dicatur, ipsius beneficii sequestratio per loci Ordinarium fieri debet, quam impediens, vel sequestratos fructus occupans, excommunicatus est: & si est de litigantibus, cadit à jure suo, & respicit pendente.

Ex hac decretali sequitur, unâ in Romana Curia contra possessorem Ecclesiastici beneficii sententiâ promulgatâ definitiva, ipsius beneficii sequestrationem per Ordinarium loci fieri debere; ita in præsentem tenent Imol. n. 3. Bonif. n. 1. Abb. n. 3. & alii; quod intellige de possessore *nondum triennali*, etiam si sententia illa dicatur nulla fore, ut patet ex textu; & hoc jure novo hujus Clementinæ; sequitur 2. sententiam unam, quæ requiritur in Curia Romana, promulgatam, contra possessorem beneficii ad hoc, ut sequestratio per Ordinarium fieri possit, debere esse *primam, non respectu cause, sed loci*; quamvis enim in partibus pro possessore sententia feratur, si tamen, postquam causa ad Sedem Apostolicam delata est contra possessorem in Romana Curia, *prima* sententia promulgatur, habet locum decisio hujus textus, ut colligitur ex gloss. hic, *V. promulgata*, ut tenent Abb. n. 7. & Bonif. n. 8.

Ex hoc sequitur 3. quod, si in Curia Romana *prima* sententia pro possessore primi beneficii feratur; *secunda* verò in eadem Curia contra ipsum pro petitorio promulgetur, huiusmodi sequestrationi

Uu 3 locus

1385.

1386.

locus non erit, juxta doctrinam gloss. V. *possessorem, & declarat.* Card. hic, n. 13. Joan. Andr. *ad Specul. sub hoc tit. vers. sed propter*: dixi autem de possessore *non-dum triennali*; nam dispositioni hujus Clementinæ non est locus contra illum, qui jam per triennium illius beneficii pacificam habuerit possessionem; quia lex iniquum judicat, ut possessor, qui pacificè triennio possedit, sua possessione privetur, propter primam tantum sententiam in Romana Curia latam, à qua appellatum est; licet enim pro ipsa in favorem Actoris aliàs præsumatur, contra ipsum tamen Actorem, qui tanto tempore tacuit, præsumptio est, quæ quidem triennali possessori favet; sic justum & conveniens fuit, ut hæc præsumptio triennalis possessionis præsumptionem sententiæ excluderet, ut optimè advertit Card. hic, n. 18.

1387. Sequitur 4. licet attentio jure communi, de quo in *c. ult. b. t. cum similibus*, quando Reus possessor à sententia contra eum lata appellat, rei petitiæ fructus, non autem res ipsa sequestrari debeant: in hac tamen nova Ecclesiastici beneficii se-

questratione non tantum fructus, sed & ipsum beneficium in totum sequestrari, ut notat gloss. V. *beneficium; omnes in c. examinata, de judic.* Unde per talem beneficii Ecclesiastici sequestrationem ab Ordinatio factam, quamvis ipse non exprimat, ipsius tamen beneficii possessio adeò in sequestrum rectà viâ transfertur, ut possit ipse validè, & rectè omnia ipsius beneficii jura exercere, juxta doctrinam glossæ, V. *beneficium*, hic, ubi etiam notat Abb. n. 8. quo habetur, quòd, cum persona illa, apud quam beneficium sequestratur, ipsum possideat, & debitam, plenamquè de eo curam habere debeat, ut textus habet, rectè fiat, quòd si tale beneficium fuerit Episcopatus, vel alia dignitas, ad quam pertineat beneficia conferre, eligere, vel præsentare, sequester hæc omnia, pendente lite, facere poterit, ut ex hoc textu deducunt Card. n. 9. hic; Innoc. in *c. examinata, de judic.* ubi etiam Imola num. 11. Felinus in *c. cum Bertold. num. 29. cum seq. de re judic.*

* * *

QVÆSTIO XVIII.

IN TIT. XVIII. DE CONFESSIS.

1388. Hæcenus potissimum egimus de his, quæ pertinent ad formam, & modum ordinandi judicium, quoad primam ejus partem, ut notavimus n. 1. plurimum autem de Reo *contumace*; nunc agendum erit de eodem *confitente*, atquè adeo de secunda parte judicii, seu media, juxta cit. n. 1. si enim Reus id, quod petitur, sponte confitetur, Actor multum relevatur ab onere probandi; quo cæterò quin in ordine ad merita causæ (quæ à probationibus pendent) rectè judicium instrui debet, quod facilius per confessionem Rei obtinetur; quia tamen non quælibet confessio Rei Actori prodesse aut potest, aut debet, ideo in hoc titulo, quæ circa illam controversa sunt, exponuntur.

ARTICULUS I.

Quid, & quotuplex sit confessio?

1389. Confessio, prout hic de illa agitur, dicitur finitur *assertio illius, quod ab Adversario intenditur*; de hac materia hoc titulo agitur, antequam ad probationes descendatur; cum enim in seqq. titulis agendum sit de Reo *Insufficiente*, adeoque modis, atquè mediis per probationes convincendis; in præmissis autem jam dictum sit de Reo *contumace*, meritò post hoc, & ante illud, agitur de *Confitente*. Antequam enim ad probationes veniatur, videri